

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ב - חלק י"ג

קונטרס 343

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וּגְבוּרָה. מְעוֹי, אֶתְתַּקֵּן בְּדַעַת, וְאֶתְמַלְּיִין כָּל אַבְסֻדְרִין
וְאֲדָרִין, כְּמָה דְאַמִּינָא, דְכְּתִיב, (משלי כד) וּבְדַעַת חֲדָרִים
יִמְלֵאוּ.

תוּ אֶתְפָּשֵׁט גּוּפָא, בְּתָרִין שׁוֹקִין. וּמִתְאַחֲדוּן בִּינְיֵיהוּ
תָרִין כּוּלְיִין, וְתָרִין בִּיעֵי דְדְכּוּרָא. דְכָל מְשַׁחָא
וְרְבוּת וְחִילָא (דְדְכּוּרָא) דְכָל גּוּפָא, בְּהוּ אֶתְכַנְשׁ, דְכָל
חַיִּילִין דְנַפְיָק, מְנַהוֹן נְפֻקִין. וְשָׂרְיִין כְּלָא בְּפּוּם אִמָּה.
וּבְגִין כְּדָ אַקְרוּן צְבָאוֹת, (דְכָל גּוּפָא, בְּהוּ אֶתְכַנְשׁ, וְשָׂרְיִין כְּלָא
בְּפּוּם אִמָּה. וּבְגִין כְּדָ אַקְרוּן צְבָאוֹת, דְכָל חַיִּילִין דְנַפְיָק, מְנַהוֹן נְפֻקִין)
וְאִינוּן נְצַח וְהוּד. תְּפַאֲרַת, יְהוָה. נְצַח וְהוּד, צְבָאוֹת.
וּבְגִין כְּדָ יְהוָה צְבָאוֹת.

ספר מאורות הזהר

קָדְשׁוּ וְרַקְדוּ כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדִין דְקַדְשָׁה מְשַׁמַּחַת הַיּוֹם וּמְשַׁמַּחַת הַתּוֹרָה נִשְׁק
בְּפִי קָדְשׁוּ אֶת סֵפֶר הַזֵּהָר וְאָמַר בְּזֵה הַלְשׁוֹן, "אִיךָ קָעַן דִּיךָ, אִוֵּן דוּ קַעֲנִסְט מִיךָ"
[פִּירוּשׁ: אֲנִי מִפִּיר אֹתְךָ, וְאַתָּה מִפִּיר אֹתִי]. (טַעֲמֵי הַמְּנַהֲגִים)

יֵא (א) רַבִּי יַצְחָק אֲזִיזִיק מוֹזִידִיטְשׁוּב לְמוֹד וְשִׁנָּה בְּסֵפֶר הַקְּדוּשׁ "פְּרִי עֵץ חַיִּים" מֵאָה וְאַחַד
פַּעֲמִים
הִנֵּה לְסֵפֶר שְׁבַחוּ, תְּהִלְתּוּ מִי יִסְפֵּר, וְגַם הֵלֵא נוֹדַע וּמְפָרְסֵם לְאַלְפֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
הִסְתּוֹפְפוּ בְּצִלוֹ גְּדֹל קְדֻשְׁתּוֹ וּפְרִישׁוֹתּוֹ, וְהִנֵּה מְלֵא תוֹרָה וְעֲנוּהָ וּקְדֻשָּׁה וְטַהֲרָה, וְהִנֵּה
בְּקֵי בִשׁ"ס וּמְדַרְשֵׁי רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָה וּמְכִילְתָּא, סִפְרָא וְסִפְרֵי, וְזֵהָר הַקְּדוּשׁ וְתַקְוֵי
הַזֵּהָר וּבְכָל כְּתָבֵי הָאֲרָ"י זְכוֹרוֹנוּ לְבִרְכָה עַד לְהַפְלִיא, וְנִשְׁמַע מִפִּי קָדְשׁוֹ שֶׁהִפְרִי עֵץ

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

אִמָּה וְדִכְנָרָא, סִיּוּמָא (נ"א כְּסוּתָא) דְּכָל גּוֹפָא, וְאִקְרִי
 יְסוּד. וְדָא הוּא דְרָגָא דְמַבְסָם לְנוֹקְבָא. וְכָל
 תִּיאוּבְתָא וְדִכְנָרָא לְגַבֵּי נוֹקְבָא, בְּהַאי יְסוּד עֵייל
 לְנוֹקְבָא, לְאַתְר דְּאִקְרִי צִיּוֹן. דְּהֵתָם הוּא אֲתֵר כְּסוּתָא
 דְּנוֹקְבָא, כְּבֵית רַחֵם לְאַתְתָא. וּבְגִין כֵּן, יִי צְבָאוֹת
 אִקְרִי יְסוּד.

כְּתִיב (תהלים קלב) כִּי בָחַר יְיָ בְּצִיּוֹן אֹהֶה לְמוֹשָׁב לוֹ.
 בַּד אֶתְפָּרֶשֶׁת מִטְרוּנֵיתָא, וְאֶתְחַבֶּרֶת בְּמִלְכָא
 אֲנַפִּין בְּאַנְפִּין, בְּמַעְלֵי שְׁבֵתָא. אֶתְעַבִּיד כְּלָא חַד גּוֹפָא,

ספר מאורות הזהר

חיים למד ושנה מאה פעמים ואחד, וכן ספרי רבו הקדוש [רבינו צבין] הנה רגיל על
 לשונו, ומסר נפשו על התורה והעבודה. והתפלל בעד כלל ישראל והמשיך להם
 שפע פרנסה והצלחה, ועד חצי שנותיו למד מתוך דחק ועני ונשמע מפי קדשו שהיה
 לומד בעמידה ובחרף נתבקעו צפרני ידיו מן הקר שהיה בביתו, ומזה תבין גדל
 קדשת עבודתו. (עשר קדשות דף לו, מערכת ח', הרב הקדוש מורינו הרב יצחק איזיק מזידיטשוב)

פרק ז - גדל מעלת התפלה במירון

א) התפלה על קברי צדיקים, אפלו יחיד ובלי פונה שלמה, מתקבלת כתפלת צבור.
 א. נתבאר שיש הכנה גדולה לשפע האלקי במקום, וכמו כן המקום שהוא מוכן
 להתפלל בו כבר הוכן להיות תפלת ישראל נשמעת בו, ולכן המתפלל בו אפלו יחיד,
 ואפלו בלי פונה שלמה, הוא קרוב להיות תפלתו נשמעת, וכמו שנאמר בכלב שהלך
 להשתטח על קברי אבות שיצילהו ה' מעצת המרגלים, שהיה בטוח שישמע ה' תפלתו
 באותו מקום המקדש מצד היות בו אבות הקדושים וגופתם בהיותם חיים היו פלים
 להשתמש בהם בדבר שבקדשה. (מבי"ט זלה"ה בספרו בית אלהים שער התפלה פ"ה)

כָּלֵל, וּבְשִׁבְלֵם חֲזֹר חִירָם
 הַיְהוּדוֹת לְשִׁלְמָה בְּכָל דְּבָרָיו.
 שְׁלֹמֹה הִמְלִיךְ הַתְּבוּנָה וְהָיָה רוֹאֵה,
 שֶׁהָיָה אֶפְלוּ בְּאוֹתוֹ דוֹר, שֶׁהָיָה
 שִׁלֵּם מִכָּל הַדְּרוֹת הָאֲחֵרִים, לֹא
 הָיָה רְצוֹן הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיּוֹן שֶׁתִּתְגַּלֵּה
 חֻקָּמָה כָּל כֶּף עַל יָדוֹ, (ולא התגליתה)
 שֶׁתִּתְגַּלֵּה תוֹרָה שֶׁהָיָה נִסְתָּרָה
 בְּרֵאשׁוֹנָה, וּפְתַח לָהּ פְּתָחִים. וְאִף
 עַל גַּב שֶׁפְּתַח, הֵם נִסְתָּרִים, פָּרֵט
 לְאוֹתָם חֻקָּמִים שֶׁזָּכְרוּ וּמְגַמְּמִים
 בָּהֶם, וְלֹא יוֹדְעִים לְפָתַח בָּהֶם פֶּה.
 וְהַדּוֹר הַזֶּה שֶׁרַבִּי שְׁמַעוֹן שְׂרוּי
 בְּתוֹכוֹ, רְצוֹנוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא הוּא בְּשִׁבְלֵם רַבִּי שְׁמַעוֹן,
 שֶׁיִּתְגַּלֵּה דְּבָרִים נִסְתָּרִים עַל יָדוֹ.
 אַבְרָם תִּמְחַנֵּי עַל חֻקֵּי הַדּוֹר אִיךָ
 עוֹזְבִים אֶפְלוּ רַגַע אֶחָד מִלְּעַמֵּד
 לְפָנָיו רַבִּי שְׁמַעוֹן לְעַסֵּק בְּתוֹרָה,
 בְּעוֹד שֶׁרַבִּי שְׁמַעוֹן עוֹמֵד בְּעוֹלָם,
 אֲבָל בְּדוֹר הַזֶּה לֹא תִשְׁכַּח הַחֻקָּמָה
 מִן הָעוֹלָם. אִי לְדוֹר כִּשְׁהוּא
 יִסְתַּלֵּק, וְהַחֻקָּמִים יִתְמַעְטוּ.
 וְהַחֻקָּמָה תִּשְׁתַּכַּח מִהָעוֹלָם.
 אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וַדַּאי כֶּף הוּא,
 שֶׁהָיָה יוֹם אֶחָד הֵייתִי הוֹלֵךְ עִמּוֹ
 בְּדֶרֶךְ, וּפְתַח פִּי בְּתוֹרָה, וְרָאִיתִי
 עֲמוּד עֲנָן נֶעוֹץ מִמַּעַלָּה לְמַטָּה,
 וְהָרַב אֶחָד זוֹהַר תוֹרָה הַעֲמוּד.
 פָּתַחְתִּי פֶּחַד רַב וְאָמַרְתִּי: אֲשֶׁרִי
 הָאִישׁ שֶׁכֶּף הוֹדַמְן לוֹ בְּעוֹלָם
 הַזֶּה.

אֲתֵהֱדָר חִירָם לְאוֹדָאָה לְשִׁלְמָה בְּכָל מְלוֹי.
 שְׁלֹמֹה מִלְּפָא, אִסְתַּכַּל וְהָיָה חָמִי, דְּהָא אֶפְלוּ
 בַּהֲהוּא דְרָא, דְּהָיָה שְׁלִים מְכַל דְרִין
 אַחְרָנִין, לֹא הָיָה רְעוּתָא דְּמִלְּפָא עֲלָאָה,
 דִּיתְגַּלִּי חֻקָּמָה כָּל כֶּף עַל יָדֵיהּ, (נ"א ולא אתגליא)
 דִּיתְגַּלִּי אוֹרִייתָא דְּהָיָה סְתִימָא בְּקִדְמִיתָא,
 וּפְתַח לָהּ פְּתָחִין. וְאִף עַל גַּב דְּפְתַח, סְתִימִין
 אִינוּן, בְּרֵ אִינוּן חֲפִימִין דְּזָכוּ, וּמִתְגַּמְּמִין
 בָּהוּ, וְלֹא יָדְעִי לְמַפְתַּח בְּהוּ פּוּמָא. וְדָרָא דָא
 דְרַבִּי שְׁמַעוֹן שְׂרִיא בְּגוּיָה, רְעוּתָא דְּקוּדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא בְּגִינְיָה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, דִּיתְגַּלִּיין מְלוֹין
 סְתִימִין עַל יָדוּי.
 אַבְרָם תּוֹהֵנָא עַל חֲפִימֵי דְרָא, הִיךְ שְׁבָקִין
 אֶפְלוּ רַגַעָא חָדָא, לְמִיָּקָם קָמִי דְרַבִּי
 שְׁמַעוֹן לְמַלְעִי בְּאוֹרִייתָא, בְּעוֹד דְרַבִּי שְׁמַעוֹן
 קָאִים בְּעֲלָמָא, אֲבָל בְּדָרָא דָא לֹא תִנְשִׁי
 חֻקָּמָתָא מְעֲלָמָא, וְוִי לְדָרָא כַּד יִסְתַּלֵּק אִיהוּ,
 וְחֲפִימִין יִתְמַעְטוּן, וְחֻקָּמָתָא יִתְנַשִּׁי מְעֲלָמָא.
 אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וַדַּאי הָכִי אִיהוּ, דְּהָא יוֹמָא
 חַד הוֹינָא אֲזִיל עֲמִיָּה בְּאַרְחָא, וּפְתַח
 פּוּמִיָּה בְּאוֹרִייתָא, וְחֲמִינָא עֲמוּדָא דְעֲנָנָא
 נֶעִיץ מְעִילָא לְתַתָּא, וְחַד זִיְהִרָא זְהִיר גּוּ
 עֲמוּדָא. דְּחִילָנָא דְחִילוּ סִגִּי אֲמִינָא זַפְּאָה
 אִיהוּ בְּרֵ נֶשׁ, דְּהָכִי אֲזַדְמֵן לִיָּה בְּהָאִי עֲלָמָא.
 מַה פְּתִיב בִּיָּה בְּמַשָּׁה, (שמות לג) וְרָאָה כָּל הָעָם
 אֶת עֲמוּד הָעֲנָן עוֹמֵד פֶּתַח הָאֵהָל וְקָם כָּל
 הָעָם וְהִשְׁתַּחֲוּוּ אִישׁ פֶּתַח אֵהָלוֹ. יֵאוֹת הוּא
 לְמַשָּׁה, דְּאִיהוּ נְבִיאָה מְהִימְנָא עֲלָאָה עַל כָּל
 נְבִיאֵי עֲלָמָא, וְדָרָא הוּא דְקַבִּילוּ אוֹרִייתָא עַל
 טוֹרָא דְסִינִי, וְחָמוּ כְּמָה נְסִין וְכְמָה גְבוּרָאן
 בְּמַצְרִים וְעַל יָמָא. אֲבָל הָכָא בְּדָרָא דָא,
 זְכוּתָא עֲלָאָה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן קָא עֲבִיד,
 לְאַתְחִזָּאָה נְסִין עַל יָדוּי. (דף קמ"ט ע"ב).

וּתְבַלְתָּ, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, תְּכַלַּת מַהֲהוּא
מֵאוּתוֹ דְּגַ שְׁל יָם גִּינוֹסָר, שֶׁהוּא
בְּגוֹרְלוֹ שֶׁל זְבוּלוֹן, וְהַצְטַרְף הַגִּזָּן
הַזֶּה לְמַעֲשֵׂה הַמִּשְׁכָּן שֶׁרָאָה הַגִּזָּן
הַזֶּה.

פְּתַח וְאָמַר, (בראשית א) וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי
מִבְדִּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם. הַרְקִיעַ
הַזֶּה נִבְרָא בַשָּׁנִי, שֶׁהַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה
הוּא מֵצַד הַשְּׂמָאל. וּבַיּוֹם הַשְּׁנִי
שֶׁהוּא צַד הַשְּׂמָאל, בּוֹ נִבְרָא
גִיהֶנֶם שְׂיוּצָא מִתּוֹךְ הַתּוֹרֵף הָאֵשׁ
שֶׁל הַשְּׂמָאל, וּבַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בּוֹ גִזָּן
תְּכַלַּת, שֶׁהוּא כִּסָּא הַדִּין.

וְנוֹטָר הַיּוֹם הַמַּיִם שֶׁהֵיוּ מֵצַד
הַיָּמִין, וְאוֹתָם הַמַּיִם שֶׁהֵיוּ מֵצַד
הַיָּמִין לֹא הִתְגַּלְּו אֲלֵא בַיּוֹם שְׁנִי.
בַּיּוֹם שְׁלוֹ לֹא הִתְגַּלְּו מַיִם, אֲלֵא
הַתְּחִלָּף, מִשּׁוּם שֶׁנִּכְלַל זֶה בְּזֶה
וְהַתְּבַסֵּם זֶה בְּזֶה. הָאוֹר שֶׁל הַיּוֹם
הַרְאִישׁוֹן, הָאוֹר הַרְאִישׁוֹן מִכָּל
שֵׁשֶׁת הָאוֹרוֹת הוּא. וְהָאוֹר הַזֶּה
הֵיךְ בְּצַד הָאֵשׁ, שְׂכַתוֹב (ישעיה י)
וְהֵיךְ אוֹר יִשְׂרָאֵל לְאֵשׁ. וְאוֹתוֹ
אוֹר שֶׁל יִשְׂרָאֵל הֵיךְ מֵצַד הַיָּמִין,
נִכְלַל בְּאֵשׁ.

וְהַיּוֹם הַרְאִישׁוֹן מֵאוֹתָם שֵׁשֶׁת
הַיָּמִים הוּא מַיִם, וְלֹא שִׁמְשׁ
מַעֲשֵׂה הַמַּיִם, אֲלֵא מַעֲשֵׂה הָאוֹר,
שֶׁהוּא מֵצַד הָאֵשׁ, שֶׁהוּא יוֹם שְׁנִי,
לְהִרְאוֹת שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא
בְּרָא אֶת הָעוֹלָם אֲלֵא עַל שְׁלוֹם,
וּבְכִרְוֵף שְׁלוֹם הַכֹּל הֵיךְ. הַיּוֹם
הַרְאִישׁוֹן, כָּל מֵה שֶׁעָשָׂה, מֵצַד
חִבְרוֹ עָשָׂה. הַיּוֹם הַשְּׁנִי בְּצַד יוֹם
הַרְאִישׁוֹן עָשָׂה אוֹתוֹ אֲמֵן וְשִׁמְשׁ
בֵּה, שֶׁכָּל אֶחָד שִׁמְשׁ בְּמַעֲשֵׂה
חִבְרוֹ, לְהִרְאוֹת שֶׁהַכֹּל נִכְלְלוֹ זֶה
בְּזֶה. הַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי הֵיךְ בְּצַד שֶׁל
שְׁנֵינָהּ, וּבוֹ הֵיךְ אֲרַגְמָן, וְעַל זֶה
כְּתוּב כִּי טוֹב כִּי טוֹב פְּעַמִּים בַּיּוֹם
הַשְּׁלִישִׁי.

תְּבַלְתָּ, זֶה הַיּוֹם הַשְּׁנִי, נִצְבַּע
בַּשְּׁנִי גִינוֹס - אָדָם וְשִׁחַר. וְתְכַלַּת

וּתְבַלְתָּ, (שמות כה) אָמַר רַבִּי יִצְחָק, תְּכַלַּת מַהֲהוּא
נוֹנָא דְיִמָּא דְגִינוֹסָר, דְּאִיהוּ בְּעַדְבֵיהּ
דְּזְבוּלוֹן. וְאַצְטְרִיף גִּינוֹנָא דָא לְעוֹבְדָא
דְּמִשְׁכְּנָא לְאַתְחִזָּאָה הַאי גִזָּן.

פְּתַח וְאָמַר, (בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ
בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מִבְדִּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם.
הַאי רְקִיעַ אֲתַבְרִי בַשָּׁנִי, דְּעוֹבְדָא דָא מִסְטְרָא
דְּשְׂמָאלָא אִיהוּ. וּבַיּוֹמָא תְנִינָא דְאִיהוּ סְטֵר
שְׂמָאלָא, אֲתַבְרִי בֵיה גִיהֶנֶם, דְּאִיהוּ נְפִיק מִגּוֹ
הַתּוֹבָא דְנוֹרָא דְשְׂמָאלָא, וּבַיּוֹמָא אֲצַטְבַּע בֵּה
גִזָּן תְּכַלָּא, דְּאִיהוּ כּוֹרְסֵיָא דְדִינָא.

וְנוֹטָר הַאי יוֹמָא מַיִם דִּהוּוּ מִסְטְרָא דִימִינָא,
וְאִינוֹן מַיִם דִּהוּוּ מִסְטְרָא דִימִינָא, לָא
אֲתַגְלוּ אֲלֵא בַיּוֹם שְׁנִי. בַּיּוֹמָא דִילֵיהּ, לָא
אֲתַגְלִי מַיִם, אֲלֵא אֲתַחֲלַף, בְּגִין דְּאַתְכְּלִיל דָא
כְּדָא, וְאַתְבַּסֵּם דָא כְּדָא. אוֹר דְּיוֹמָא קְדַמָּאָה,
נְהִירוֹ קְדַמָּאָה מִכָּל שִׁיתָא נְהוֹרִין אִיהוּ. וְהַאי
אוֹר בְּסְטְרָא דְאֵשׁא הוּא, דְכְתִיב, (ישעיה י) וְהֵיךְ
אוֹר יִשְׂרָאֵל לְאֵשׁ. וְהוּא אוֹר דְּיִשְׂרָאֵל
מִסְטְרָא דִימִינָא הוּא, אֲתַכְּלִיל בְּאֵשׁא.

וְיוֹמָא קְדַמָּאָה מֵאִינוֹן שִׁיתָא יוֹמִין, מַיִם אִיהוּ,
וְלֹא שִׁמְשׁ עוֹבְדָא דְמַיִם, אֲלֵא עוֹבְדָא
דְאוֹר, דְּאִיהוּ מִסְטְרָא דְאֵשׁ, דְּאִיהוּ יוֹם שְׁנִי.
לְאַתְחִזָּאָה דְקוֹדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לֹא בְרָא עַלְמָא,
אֲלֵא עַל שְׁלוֹם, וּבְאַרְחַ שְׁלוֹם הוּא כְּלָא. יוֹמָא
קְדַמָּאָה כָּל מֵה דְעַבְד, מִסְטְרָא דְחִבְרִיהּ עַבְד.
יוֹמָא תְנִינָא בְּסְטְרָא דִיּוֹמָא קְדַמָּאָה עַבְד
הוּא אוֹמְנָא, וְשִׁמְשׁ בֵּה, דְכָל חַד שִׁמְשׁ
בְּעוֹבְדָא דְחִבְרִיהּ, לְאַתְחִזָּאָה, דְהָא אֲתַכְּלִילוּ
דָא כְּדָא. יוֹמָא תְלִיתָאָה, הוּא בְּסְטְרָא
דְתִירוּוִיָהּ, וּבֵיה הוּא אֲרַגְמָן, וְעַל דָא כְתִיב,
כִּי טוֹב כִּי טוֹב תְרִי זְמַנִּי בַיּוֹמָא תְלִיתָאָה.

תְבַלְתָּ, דָא יוֹמָא תְנִינָא, אֲצַטְבַּע בְּתִרִין גִּזָּוִינִין

האדם הוא שלו, מהיום השני
ממש, פעין גון האש, וזהו
אלהים, וירש גון הנהב, שהכל
גון אחד. תכלת יוצאת מתוך
אוחו גון אדם, וכשירד למטה,
התרחק גון אדם, ונכנס לתוך
אוחו מקום, שהוא הים, ונצבע
בגון תכלת. אוחו אדם נכנס לתוך
הים ונחלש גונו והופך לתכלת,
וזהו אלהים, אבל אינו חזק כמו
הראשון.

שחר, גון זה יוצא מהתוף האדם
לשמתהתוף ונחלש למטה בהתוף
הזהמה, וירד למטה, ויוצא
מאותה זהמה גון אדם, מהזהמה
הקשה, ומתוף הזהמה הקשה
הופך לשחר. והכל מאוחו האדם
הראשון (העליון) התהתוף, וכל זה
נברא בשני, וזה נקרא אלהים
אחרים.

השחר הוא יותר חשוף, שלא
נראה הגון שלו מתוף החשף.
המנורה הקדושה כף אפר, שהגון
השחר הזה החשוף, באיזה מקום
נצבע? אלא כשאווחו אדם
מתהתוף בתוף התכלת ומתערכים
הגונים, מתהתוף התוף הזהמה
לתוף התהומות ונעשה משם
רפש וטיט, כמו שנאמר (שם טז)
ויגרשו מימיו רפש וטיט. ומתוף
אוחו טיט של התהומות יוצא
אוחו חשף, שהוא שחר, ולא
שחר אלא יותר חשוף. וזהו
שכתוב וחשף על פני תהום. למה
נקרא חשף? משום שהגון שלו
חשוף ומחשיף את פני הבריות,
וזהו אדם ושחר, ומשום זה לא
כתוב בשני כי טוב.

ואם תאמר, והרי כתוב והנה טוב
מאד, זה מלאך המות, וכאן
אמרת שלא נאמר בגללו כי טוב
- אלא סוד הסודות כאן, שהרי

סומק ואוכם. ותכלת, סומק איהו דיליה,
מיומא תניינא ממש, פעין גוון אשא, ודא
איהו אלהים, וירית גוון דדהבא, דכלא גוונא
חדא. תכלתא נפיק מגו ההוא גוון סומק, וכד
נחית לתתא, אתרחק גוון סומק, ועאל גו
ההוא אתר דאיהו ימא, ואצטבע גוון תכלא.
ההוא סומקא עייל גו ימא, ואתחלש גוון
דיליה, ואתהדר תכלא, ודא איהו אלהים,
אבל לאו איהו תקיפא פקדמאה.

אוכם, גוון דא נפיק מהתוכא דסומקא, פד
אתהתף ואתחלש לתתא בהתוכא
דזוהמא, ונחית לתתא, ונפיק מההוא זוהמא
גוון סומק, מזוהמא תקיפא, ומגו זוהמא
תקיפא, אתהדר לאוכם. וכלא מההוא סומקא
קדמאה (כ"א עלאה) אתהתף. וכל דא אתברי
בשני, והאי אקרי אלהים אחרים.

האי אוכם איהו חשוף יתיר, דלא אתחזי גוון
דיליה מגו חשוכא. בוצינא קדישא הכי
אמר, דהאי גוון אוכם חשוף, באן אתר
אצטבע. אלא כד ההוא סומקא אתהתף בגו
תכלא, ואתערבו גוונין, אתהתף התוכא
דזוהמא לגו תהומי, ואתעביד מתמן רפש
וטיט. פמה דאת אמר (ישעיה נז) ויגרשו מימיו
רפש וטיט. ומגו ההוא טינא דתהומי, נפק
ההוא חשוף דאיהו אוכם, ולא אוכם אלא
חשוף יתיר, הדא הוא דכתיב, (בראשית א) וחשף
על פני תהום. אמאי אקרי חשף, בגין דגוון
דיליה חשוף, ואחשיף אנפי ברין. ודא איהו
סומק ואוכם, ובגין דא לא כתיב בשני כי
טוב.

וא' תימא, והא כתיב (בראשית א) והנה טוב מאד
דא מלאך המות, והכא אמרת דלא אתמר

בגיניה פי טוב. אלא רזא דרזין הכא, דהא ודאי מלאך המות איהו טוב

מלאך המות ודאי הוא טוב מאד. מה הטעם? משום שהרי כל בני העולם יודעים שימותו ויחזרו לעפר, ורבים הם שחוזרים בתשובה לרבונם משום פחד זה, ופוחדים לחטא לפניו. רבים פוחדים מהמלאך מתוך השתלשלה רצועה לפניו. כמה טובה אותה רצועה אל האדם, שעושה להם טובות ואמתות ומתקנים בדרךיהם כראוי. ועל זה והנה טוב מאד. מאד ודאי.

כוד הסודות שלמדנו מתוך המנונה הקדושה, והנה טוב - זה מלאך החיים. מאד - זה מלאך המות, שהוא יותר. למה מלאך המות הוא טוב מאד? אלא כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, הכל היה מתקן טרם שבא אדם, שהוא המלאך של העולם הזה. כיון שנברא אדם, עשה אותו מתקן בדרך אמת. זהו שכתוב (קהלת ז) אשר עשה האלהים את האדם ישר והמה בקשו חשבנות רבים. עשה אותו ישר, ואחר כך סרח ונטרד מגן עדן.

גן העדן הוא נטוע בארץ באותן נטיעות שנטע אותו הקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר (בראשית ב) ויטע ה' אלהים גן בעדן מקדם. הוא נטע אותו בשם שלם, כדגמת עליון שלמעלה. וכל הדיוקנאות העליונים פלם, מרקמים ומצירים בגן העדן הנה שלמטה, ושם הם הפורבים. אינם חקוקים בחקיקות של בני אדם מזהב או מדבר אחר, אלא פלם אורות שלמעלה חקוקים ומצירים בציור מרקם, מעשה ידי אמן של השם השלם של הקדוש ברוך הוא, וכלם חקוקים שם. וכל הדיוקנאות והציורים של העולם הזה, חקוקים ומתחלקים שם פלם כמו העולם הזה.

מאי טעמא. בגין דהא כל בני עלמא ידעי דימותון וייתהדרון לעפרא, וסגיאיין אינון דמהדרי בתיובתא למאריהון, בגין דחילו דא, ודחלי למחטי קמיה. סגיאיין דחלי מן מלפא, מגו דתליא רצועה לקמיהו. כמה טבא היהא רצועה לגבי בני נשא, דעבדת לון טבין וקשיטין, ומתקנין בארתייהו כדקא יאות. ועל דא והנה טוב מאד. מאד ודאי. (ד)

ק"נ ע"א

רוא דרזין, דאוליפנא מגו בוצינא קדישא והנה טוב, דא מלאך חיים. מאד, דא מלאך המות, דאיהו יתיר. אמאי מלאך המות איהו טוב מאד. אלא כד ברא קדשא בריך הוא עלמא, כלא הוה מתתקן עד לא ייתי אדם, דאיהו מלפא דהאי עלמא. כיון דאתברי אדם, עבד ליה מתתקן בארז קשוט, הדא הוא דכתיב, (קהלת ז) אשר עשה האלהים את האדם ישר והמה בקשו חשבנות רבים, עבד ליה ישר, ולבתר סרח, ואטרוד מגנתא דעדן. גן עדן איהו בארעא, נטיע באינון נטיען דנטע ליה קדשא בריך הוא, כמה דאת אמר (בראשית ב) ויטע יי' אלהים גן בעדן מקדם, איהו נטע ליה בשמא שלים, כגוונא עלאה לעילא. וכל דיוקנין עלאין פלהו, מרקמן ומתצירין בהאי גן עדן דלתתא, ותמן אינון פרובים. לאו אינון גליפין בגליפוי דבני נשא מדהבא או ממלה אחרא, אלא כלהו נהורין דלעילא, גליפין ומתצירין בציורא מרקמא, עובדי ידי אומנא דשמא שלים דקודשא בריך הוא, וכלהו מחקון תמן. וכל דיוקנין וציורין דהאי עלמא, פלהו מתצירין תמן, וגליפין ומתחלקון תמן, פלהו כגוונא דהאי עלמא.

הנה, פלם מצירים שם, וחקוקים ומתחלקים שם פלם כמו העולם הזה.

ומקום זה הוא מדור לרוחות קדושות, בין אותן שבאו לעולם הזה, בין אותן שלא באו לעולם הזה והם עתידים לבא לעולם הזה. פלן רוחות מלבשות בלבושים וגופים ופצופים כמו של העולם הזה, ומסתכלות שם בזיו כבוד רבונם, עד שבאות לעולם הזה.

בשעה שיוצאות משם לבא לעולם הזה, מתפשטות אותן רוחות מאותו גוף ולבוש של שם, ומתלבשות בגוף ולבוש של העולם הזה, ועושות מדורם בעולם הזה בלבוש וגוף הזה, שהוא מטפה סרוחה.

ובשמגיע זמנו ללכת ולצאת מהעולם הזה, לא יוצא עד שמלאך המות הזה מפשיטו הלבוש של הגוף הזה. בין שנפש הגוף מאותה רוח על ידי אותו מלאך המות, הולך ומתלבש באותו גוף האחר שבגן עדן שממנו התפשט כשבא לעולם הזה, ואין שמחה לרוח פרט לאותו הגוף של שם, ושמה על שהתפשט מהגוף הזה של העולם הזה והתלבש בגוף אחר שלם כמו של (אותו) העולם הזה, ובו יושב והולך ומתבונן בסודות העליונים, מה שלא יכל לדעת ולהתבונן בעולם הזה בגוף הזה. ובשמתלבשת הנשמה באותו לבוש של אותו עולם, כמה עדונים וכמה כסופים שלה שם. מה גרם לגוף הזה להתלבש בו הרוח? הנה אומר, אותו מעשה שהפשיטו מהלבושים הללו. והקדוש ברוך הוא עושה טוב עם הפריות שלא מפשיט מהאדם הלבושים הללו עד שמתקין לו לבושים אחרים נכבדים וטובים מאלה.

ואתה דא איהו מדורא לרוחין קדישין, בין אינון דאתו להאי עלמא, בין אינון דלא אתו להאי עלמא, ואינון דזמינין למיתי להאי עלמא. פלהו רוחין מתלבשן בלבושין וגופין ופצופין כגוונא דהאי עלמא, ומסתפלן תמן בזיו יקרא דמאריהון, עד דאתיין להאי עלמא.

בשעתא דנפקי מתמן, למיתי להאי עלמא, מתפשטין אינון רוחין, מההוא גופא ולבושא דתמן, ומתלבשין בגופא ובלבושא דהאי עלמא, ועבדין דיוריהון בהאי עלמא, בלבושא וגופא דא, דאיהו מטפה סרוחה.

וכד מטי זמניה למיניה ולנפקא מהאי עלמא, לא נפיק עד דהאי מלאך המות אפשיט ליה לבושא דגופא דא. בין דאתפשט האי גופא מההוא רוחא, על ידי דההוא מלאך המות, אזלא ומתלבשא בההוא גופא אחרא דבגנתא דעון, דאתפשט כד אתי להאי עלמא. ולית חדו לרוחא, בר בההוא גופא דתמן, וחדוי על דאתפשט מהאי גופא דהאי עלמא, ואתלבש בלבושא אחרא שלים, כגוונא דהאי (כ"א דהוא) עלמא, וביה יתיב ואזיל ואסתפל למנדע ברזין עלאין, מה דלא יכיל למנדע ולאסתפל בהאי עלמא בגופא דא.

וכד אתלבשת נשמתא בההוא לבושא דההוא עלמא, כמה עדונין, כמה כסופין דילה תמן. מה גרים לגופא דא, לאתלבשא ביה רוחא. הוי אימא ההוא דאפשיט ליה לבושין אליו. וקודשא בריך הוא עביד טיבו עם ברין, דלא אפשיט ליה לבר נש לבושין אליו, עד דאתקין ליה לבושין אחרנין יקירין וטבין מאליו.

פֶּרַט לאֹתָם וְשַׁעֵי הָעוֹלָם שֶׁלֹּא חִזְרוּ בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְרַבּוֹנָם, שֶׁמְעַרְטִילִים בָּאוּ לְעוֹלָם הַזֶּה וּמְעַרְטִילִים יִשׁוּבוּ לָשֵׁם. וְהַנְּשֻׁמָּה הוֹלֶכֶת בְּבוֹשָׁה כְּלָפֵי אַחֲרוֹת, כִּי אֵין לָהּ כָּלֵל לְבוּשִׁים, וְנִדְוִיגִית בְּאוֹתָהּ גִּיהֶנָּם שְׁבֹאֲרֵץ מִתּוֹךְ אוֹתָהּ הָאֵשׁ שְׁלֹמְעֵלָה. וַיֵּשׁ מִהֵן שֶׁמְצַפְּצוֹת וְעוֹלוֹת, וְאֵלֶּם הֵם רְשָׁעֵי הָעוֹלָם שֶׁחִשְׁבוּ בְּלִבָּם תְּשׁוּבָה וּמִתּוֹ, וְלֹא יָכִילוּ לַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ. אֱלֹה נְדוּיגִים שֵׁם בְּגִיהֶנָּם, וְאַחַר כֵּן מְצַפְּצִים וְעוֹלִים.

רֵאֵה כִּמָּה רַחֲמָנוּתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם בְּרִיּוֹתָיו, שֶׁאִפְלוּ שֶׁהוּא רָשָׁע גְּדוֹל וְהִרְהוּר תְּשׁוּבָה וְלֹא כָּלֵל לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה וּמִתּוֹ, הִרִי וְדָאֵי מְקַבֵּל עָנֵשׁ עַד שֶׁהוֹלֵךְ בְּלִי תְּשׁוּבָה. אַחַר כֵּן אוֹתוֹ הִרְצוֹן שֵׁשׁ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, לֹא זָז מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיּוֹן, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְּקֵן לְאוֹתוֹ רָשָׁע מְקוּם בְּמִדּוֹר הַשְּׂאוּל, וְשֵׁם מְצַפְּצֵף תְּשׁוּבָה. שֶׁהִרִי אוֹתוֹ רְצוֹן יוֹרֵד מִלְּפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשׁוֹבֵר כָּל הַשּׁוֹמְרִים (לְאַחַר שֶׁקִּבֵּל עָנֵשׁ, אוֹתוֹ רְצוֹן טוֹב שֶׁהֵיחַ אוֹתוֹ רָשָׁע לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, עוֹלָה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיּוֹן, וְלֹא זָז מִשָּׁם עַד שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְּקֵן לְאוֹתוֹ רָשָׁע מְקוּם בְּמִדּוֹר הַשְּׂאוּל, וְאֵאָו אוֹתוֹ רְצוֹן יוֹרֵד מִלְּפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשׁוֹבֵר אֶת כָּל הַשּׁוֹמְרִים) שֶׁל שְׁעָרֵי מְדוּרֵי הַגִּיהֶנָּם, וּמִגִּיעַ לְאוֹתוֹ מְקוּם שֶׁאוֹתוֹ הִרְשַׁע שֵׁם, וּמִכָּה בּוֹ וּמְעוֹרֵר אֶת אוֹתוֹ רְצוֹן מְקַדָּם. וְאֵז מְצַפְּצֵפֶת אוֹתָהּ נִשְׁמָה לַעֲלוֹת מִתּוֹךְ מִדּוֹר הַשְּׂאוּל.

וְאֵין רְצוֹן טוֹב שֶׁנֶּאֱבָד מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ, וּמִשׁוּם כֵּן אֲשַׁרִי אוֹתוֹ מִי שֶׁמְהַרְהֵר הִרְהוּרִים טוֹכִים לְרַבּוֹנוֹ. שֶׁאֵף עַל גֵּב שֶׁלֹּא יָכִיל לַעֲשׂוֹת אוֹתָם, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעֲלֶה אֶת רְצוֹנוֹ כְּאֵלוֹ עֲשֵׂה, וְזֶה לְטוֹב. אֲבָל רְצוֹן לְרַע - לֹא, פֶּרַט לְהִרְהוּר שֶׁל עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים

בַּר לְאִינוֹן חִיִּיבֵי עֲלֵמָא, דְּלֹא אָהֲדָרוּ בְּתִיּוּבְתָא שְׁלִימְתָא לְמֵאֲרִיהוֹן, דְּעַרְטִילָאִין אָתוּ לְהֵאֵי עֲלֵמָא, וְעַרְטִילָאִין יְתוּבוֹן תַּמָּן. וְנִשְׁמְתָא אֲזֵלָא בְּכַסּוּפָא לְגַבֵּי אַחַרְגִּינוֹן, דְּלִית לָהּ לְבוּשִׁין כְּלָל, וְאַתְדַּנַּת בַּהֲהוּא גִּיהֶנָּם דְּבֹאֲרַעָא, מַגּוּ הֵהוּא אֲשָׁא דְלַעֲיֵלָא. וְאִית מְנַהוֹן דְּמַצְפְּצִי וְסִלְקִי, וְאֵלִין אִינוֹן חִיִּיבֵי עֲלֵמָא, דְּחֻשְׁבֵי בְּלַבִּייהוּ תְּשׁוּבָה, וּמִיתוּ, וְלֹא יָכִילוּ לְמַעַבְד לָהּ. אֵלִין אֲתַדְנּוּ תַמָּן בְּגִיהֶנָּם, וְלִבְתַר מְצַפְּצִי וְסִלְקִין.

חָמֵי כִּמָּה רַחֲמָנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עִם בְּרִיּוֹהֵי, דְאִפְילוּ דְאִיהוּ חִיִּיבָא יְתִיר, וְהִרְהוּר תְּשׁוּבָה, וְלֹא יָכִיל לְמַעַבְד תְּשׁוּבָה, וּמִית, הֵאֵי בּוֹדָאֵי, מְקַבֵּל עוֹנֵשָׁא, עַד דְאֵזִיל בְּלֵא תְּשׁוּבָה. לְבְתַר הֵהוּא רַעוּתָא דְשׁוּי לְמַעַבְד תְּשׁוּבָה, לָא אַעֲדִיאת מְקַמֵּי מְלַפָּא עֲלָאָה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַקִּין לְהֵהוּא חִיִּיבָא דִּיבְתָא, בְּמִדּוֹרָא דְשְׂאוּל, וְתַמָּן מְצַפְּצָפָא תְּשׁוּבָה. דְּהָא הֵהוּא רַעוּתָא נְחִית מְקַמֵּי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְתִבְר כָּל גְּזִיזִין (כ"א לְבְתַר דְּקִבִּיל עוֹנֵשָׁה הֵהוּא רַעוּתָא טָבָא דְשׁוּי הֵהוּא חִיִּיבָא לְמַעַבְד תְּשׁוּבָה סִלְקָא מְמֵי מְלַפָּא עֲלָאָה וְלֹא אַעֲדִיאת מִתַּמָּן עַד דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַקִּין לְהֵהוּא חִיִּיבָא דִּיבְתָא בְּמִדּוֹרָת שְׂאוּל וְכַדִּין הֵהוּא רַעוּתָא נְחִיתָא מְקַמֵּי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְתִבְרָת כָּל גְּזִיזִין) דְּתַרְעֵי מְדוּרֵי גִּיהֶנָּם, וּמְטִי לְהֵהוּא אָתַר דְּהֵהוּא חִיִּיבָא תַמָּן, וּבְטַש בֵּיהּ, וְאַתְעַר לִיהּ הֵהוּא רַעוּתָא כְּמִלְקַדְמִין. וְכַדִּין מְצַפְּצָפָא (דף ק"ג ע"ב) הֵהוּא נִשְׁמְתָא, לְסִלְקָא מַגּוּ מְדוּרָא דְשְׂאוּל.

וְרִית רַעוּתָא טָבָא דִּיתְאַבִּיד מְקַמֵּי מְלַפָּא קְדִישָׁא. וּבְגִין כֵּן, זִפְאָה אִיהוּ מְאֵן דְּמְהַרְהֵר הִרְהוּרִין טְבִין לְגַבֵּי מֵאֲרִיָּה, דְאֵף עַל גֵּב דְלֹא יָכִיל לְמַעַבְד לׁוֹן, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא סִלִּיק לִיהּ רַעוּתִיהּ כְּאִילוּ עֲבִיד. דָּא לְטַב. אֲבָל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה הדין, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה השר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

הזהר

היומי

חלק יב

לימוד

זוהר

היומי

אלול

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

12

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזהר

היומי

חלק יא

לימוד

זוהר

היומי

אב

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

11

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזהר

היומי

חלק י

לימוד

זוהר

היומי

תמוז

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

10

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזהר

היומי

חלק ט

לימוד

זוהר

היומי

סיון

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

9

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזהר

היומי

חלק ח

לימוד

זוהר

היומי

אייר

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

8

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזהר

היומי

חלק ז

לימוד

זוהר

היומי

ניסן

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

7

חברה מזכי
הרבים העולמי